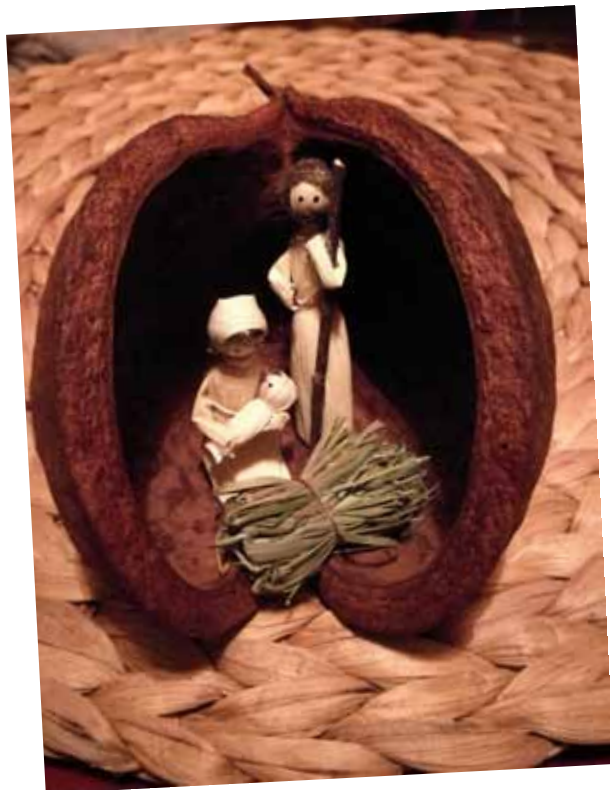

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXIV. ročník

číslo 12/prosinec 2018

VÍTEJTE!

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

- Neděle** 9.30 bohoslužby
(1. neděli v měsíci rodinné, 3. neděli sv. Večere Páně)
14.00 bohoslužby „Společenství Kristovo“
17.00 Křesťané evangelické víry (v ukrajinštině)
- Úterý** 7.30 modlitební setkání
8.00 společné čtení (Marek Orko Vácha: Nevyžádané rady mládeži)
9–12 dětský klub hEaVEN
- Středa** 18.00 biblická hodina
- Čtvrtek** 18.30 mládež
- Pátek** 15.30 dorost
- Sobota** 12–18 společenství EXIT – pomoc lidem bez domova
(1. a 3. sobota v měsíci)

DALŠÍ INFORMACE

na předposlední straně časopisu

Obsah

Vítejte	2	Rodinný betlém	12
Za sborového života	3	Obrácený adventní kalendář	13
Z listopadového staršovstva		denně odložím jednu věc?	
Pozvánky a program		Marulka Hrbková	14
Trojanovi a Indie		rozhovor z února 2017 (3. část)	
Modlitba	4	Vítejte, maličci!	16
Antoine de Saint-Exupéry		V listopadu se narodili	
Čtvrtý král	5	Klárka Kolářová a Dorian Pinc	
Jaromír F. Palme		Akce dorostu prosinec 2018 (pozdánky)	
Vánoční (ne)dopis	6	Mikulášský dorost	16
Vidíš?... No, vidím... A co má být?	8	Vánoční dorost	17
setkání zrakově postižených		Poznámky pozdního příchozího	17
(několik článků)		Martin C. Putna	
Znovuobjevený nápis	11	Kontaktní informace	19
pod stolem Páně v Braníku		Tiráž	19

ZE SBOROVÉHO ŽIVOTA

Z LISTOPADOVÉHO STARŠOVSTVA

Staršovstvo se sešlo 12. listopadu na své 791. schůzi. Biblický úvod měl Lubor Kolář. Mluvil o modlitbě jako dialogu s Bohem, jako výsadě i daru.

Staršovstvo hodnotilo pozitivně proběhlé akce (drakiáda pro děti, úklid kostela za početné účasti, ohlédnutí) a uvítalo iniciativu vikáře b. Pfanna – Rozrost.

Zabývalo se přípravou dalších akcí (koncerty Rudolfa Měřinského, vánoční hra, vánoční a novoroční bohoslužby a Braník Open) a provozními otázkami (nákup cyklostojanu, řidiči pro seniory, záznam bohoslužeb na facebooku a další).

POZVÁNKY A PROGRAM

- 3. 12. 18.00 (pondělí) Rozrost – setkání třicátníků
- 5. 12. 18.00 (středa) speciální biblická hodina s koncertem Rudolfa Měřinského
- 9. 12. 9.30 bohoslužby, Jaromír Strádal
- 16. 12. 9.30 bohoslužby, J. F. Pechar a M. Pfann, Večeře Páně
- 12. 12. po biblické hodině povídání o Indii (viz pozvánka níže na této straně)
- 22. 12. (sobota) generálka na vánoční hru, sraz 10.30., začátek 11.00
- 23. 12. 9.30 bohoslužby, J. F. Pechar a M. Pfann
- 23. 12. 14.00 a 16.00 branická vánoční hra
- 24. 12. 16.00 bohoslužby, J. F. Pechar a M. Pfann
- 25. 12. 9.30 (Boží hod vánoční, pondělí) bohoslužby, J. F. Pechar a M. Pfann
- 30. 12. bohoslužby, Zvonimír Šorm
- 31. 12. 16.00 (Silvestr, pondělí) bohoslužby, J. F. Pechar a M. Pfann, následuje Braník Open
- 1. 1. 2019 9.30 (Nový rok, úterý) bohoslužby, J. F. Pechar a M. Pfann
- 6. 1. 2019 9.30 rodinné bohoslužby, J. F. Pechar a M. Pfann

TROJANOVÍ A INDIE

Každý, kdo se zajímá o daleké kraje, má jedinečnou šanci poslechnout si o cestě po Indii. Jaké bylo setkání s děvčátkem, které dlouhodobě finančně podporují? Kde všude byli a co všechno viděli a ochutnali? Odpovědi na všechny otázky budou zodpovězeny v neděli 12.12. krátce po biblické hodině. Na jejich vyprávění a promítání fotografií se velice těšíme.

KW

MODLITBA

Neprosím o zázrak, Pane, nýbrž o sílu pro všední den.

Nauč mě umění malých kroků.

Učiň mne důvtipným a vynalézavým, učiň mne jistým, abych si uměl správně rozdělit čas.

Daruj mi jemný postřeh, abych pochopil, co je prvořadá a co druhořadá.

Prosím o sílu pro kázeň a míru, abych životem jen neproklouzával, ale abych si běh dne rozumně rozdělil, abych si všimal záblesků světla a výšin a abych si alespoň tu a tam našel čas pro kulturní prožitek.

Dej mi poznat, že blouznění, ať o minulosti nebo budoucnosti, nepomáhá dál.

Pomoz mi, abych to nejlepší činil co nejlépe a nyníjší chvíli poznal jako nejdůležitější.

Ochraň mne před naivní vírou, že v životě musí jít všechno hladce.

Daruj mi strážlivé poznání, že těžkosti, porážky, neúspěchy a zvraty jsou samozřejmým doplňkem života, kterým rosteme a zrajeme.

Připomeň mi, že srdce často stávkuje proti rozumu.

Pošli mi v pravou chvíli někoho, kdo má odvalu říci mi pravdu v lásce.

Dej mi denní chléb pro tělo a duši, projev tvé lásky, přátelskou ozvěnu a alespoň občas prožitek, že mne někdo potřebuje.

Vím, že se mnohé problémy vyřeší tím, že se nic nedělá, dej mi, abych uměl čekat.

Chtěl bych také tebe a jiné nechat vymluvit.

Nejdůležitější věci si člověk neříká sám sobě, jsou mu řečeny.

Víš, jak velice potřebujeme přátelství.

Dej, abych této nejkrásnější, nejobtížnější, nejriskantnější a nejjemnější věci života dorostl.

Propůjč mi nutné vnuknutí, abych ve správném okamžiku odevzdal balíček dobra, se slovy nebo bez nich, na správném místě.

Antoine de Saint-Exupéry

ČTVRTÝ KRÁL

Vlastně už ani nevím, kdy a kde jsem ten příběh zaslechl, možná ani ne příběh, spíš jen zmínku o existenci čtvrtého krále. Nedalo mi to, začal jsem pátrat. A ejhle, legenda o čtvrtém králi skutečně existuje!

Jmenoval se Melknazar. Pocházel prý odkudsi z Východu, stejně jako jeho kolegové Kašpar, Melichar a Baltazar. Byl to muž moudrý a bohatý. Jakmile se dozvěděl, že se v daleké izraelské zemi narodí Král nad všemi králi, prodal všechnu majetek, aby měl dostatek prostředků na dlouhé putování, a vyrazil na cestu. Za zbylé peníze nakoupil drahokamy. To aby jeho dar budoucímu mesiáši, kterému se jel poklonit, byl dostatečně královský.

Melknazar byl však chlapíkem nejen moudrým, ale i soucitným. A tak na své pouti pomáhal, kde se dalo. Tu daroval jídlo, jinde zůstal dlouhý čas s nemocným, kterého ošetřoval, tam věnoval zimomřivému chudákovi plášť a když potkal karavanu s otroky, vykoupil je a daroval jim svobodu... Ve chvíli, kdy už neměl žádné prostředky, se sám prodal do otroctví, aby od takového údělu uchránil bližního. Melknazarova cesta trvala dlouhých třiatřicet let. Ze svých dobrých skutků se však nijak zvlášť neradoval. Radost mu kazilo pomyšlení, že nesplnil svůj úkol. Jako zestárlý muž dorazil do Jeruzaléma, kde prý konečně nalezne mesiáše. Nalezl. Na hoře Golgotě, přibitého na kříži, s jedním lotrem po pravici, druhým po levici a nápisem „toto je židovský král“ nad hlavou.

Ježíš řekl: „Tak jsi mě konečně nalezl, Melkanazare.“

„Jak víš, Pane, že jsem tě hledal? Vždyť už nemám nic, co bych ti mohl dát?“ Podivil se Melknazar.

„Všechno, co jsi daroval komukoli ze svých bližních, jako bys daroval mně.“

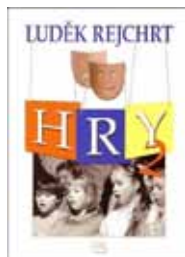
Co dodat? Ostatní tři králové dorazili včas, předali dary, varovali před Herodem, zatímco čtvrtý konal tak nepraktické věci, jako že rozdával tam, kde z toho nic neměl, či vykupoval otroky a pouštěl je na svobodu... Ale člověk asi nemusí být vždycky premiant, a přesto může svůj úkol splnit.

Jaromír F. Palme, výtvarník a muzikant

ČTVRTÝ KRÁL V BRANÍKU

Jak mnozí vzpomínáme, 20. prosince 1998 byla provedena vánoční hra bratra faráře Rejcherta **Čtvrtý mudrc aneb moc lásky**.

Její scénář vyšel v 2. dílu jeho her (Kalich, 2004). Knihu si můžete půjčit v naší sborové knihovně.

VÁNOČNÍ (NE)DOPIS

Každý rok náš sbor posílá členům a přátelům vánoční dopis. Tento návrh nám nakonec pro potřeby vánočního dopisu nepřišel úplně vhodný, ale byla by škoda o něj členy sboru ochudit. Tak ho tedy přijměte jako vánoční (ne)dopis.

Pipi Dlouhá Punčocha* a změna klimatu

Začátkem září se děti ve Stockholmu chystaly stejně jako u nás po prázdninách zpět do školních lavic. Až na patnáctiletou Gretu Thunberg, která místo do školy zamířila stávkovat před švédský parlament. Greta hodně čte a už několik let se umíněně snaží v každodenním životě minimalizovat svou klimatickou stopu. Po nejteplejším létě v dějinách země se teď rozhodla, že se pokusí donutit dospělé spoluobčany, aby také vzali vážně hrozby spojené s lidmi způsobenou změnou klimatu. Čtrnáct dní seděla Greta na chodníku před parlamentem s podomáčku

*) Pro ty, co nepamatují - Pipi Dlouhá Punčocha (švédsky celým jménem Pippilotta Viktualia Rullgardina Krusmynta Efraimsdotter Langstrump) je hlavní postava stejnojmenných knih Astrid Lindgrenové a následných filmových adaptací. Pipi je devět let, bydlí sama ve vile Vilekule, nechodí do školy, je pihatá, copatá, prostořeká a dokáže směle vyvést z míry dospělé, kteří se pokrytecky snaží postarat o ubohého sirotečka. Kniha byla nejprve odmítnuta nakladateli jako nevhodná pro děti, aby byla následně vydána ve více než 70 jazycích.

vyrobeným transparentem a rozdávala kolemjdoucím ručně psané letáčky, kde stálo: „Dělám to proto, že vy dospělí kašlete na moji budoucnost.“

Když učitelé Gretě říkali, aby se vrátila do školy, odpověděla, že má učebnice s sebou a že se během stávky věnuje samostudiu. A s jistou dávkou pubertální drzosti k tomu dodala, že stejně nemá valnou cenu se učit, když fakta dnes už nic neznamenaají a politici ignorují, co říkají vědci. Svou neomaleností si u řady lidí vysloužila pověst trablmejkra a ještě k tomu s diagnózou – Greta trpí Apergerovým syndromem. Mně ale Greta strašně připomíná knižní a televizní hrdinku z dětství. Nejen, že má skoro stejné copy jako moje dětská láska Pipi Dlouhá Punčocha, ale také dost kašle na školu a disponuje ohromnou silou. Zatímco Pipi uzdvihla jednou rukou koně, Gretě se daří některým lidem zdvihnout mandle, zatímco druhé zvedá z kanape.

Na Gretu Thunberg jsem si vzpomněl, když mě cestou do Berlína, kam jezdíme se studenty měřit na synchrotron,* dostihl vzkaz našeho faráře Jardy Pechara – nechceš zase jednou napsat vánoční dopis, stejně se ve vlaku nudíš? Jako by nestačilo, jak jsem si naběhl před třemi lety. Tehdy jsem lehkým perem vyšvihl zamyšlení o Svaté rodině utíkající do Egypta a o dalších běžencích v historii lidstva, abych pak o pár měsíců později doprovázel svou ženu Ivku pomáhat do uprchlického tábora v Idomeni.

Takže rovnou předesílám, že letos jde o čistě nezávaznou úvahu na téma „*Má nám co říci vánoční zvěst o dítěti, které ve své nevinnosti možná vidí dál, než my – otrlí dospělí?*“ Rozhodně, ale rozhodně nehodlám nic měnit na svém příjemně klimaticky nezodpovědném způsobu života. Dál budu vesele lítat po konferencích po všech světadílech, cpát se stejky z mladých býčků a odpad třídit jen s největším sebezapřením. Nebo ne?

Pavel Jungwirth

*) Pro ty, které to zajímá – synchrotron je kruhové zařízení velikosti zhruba fotbalového hřiště, na kterém se urychlují elektrony téměř na rychlost světla. Při pohybu po kruhové dráze pak vyzařují Rentgenové paprsky, které lze použít ke zkoumání hmoty, tak trochu, ale ne zas úplně jako u doktora při rentgenu zlomené ruky. Synchrotron v Berlíně je špica, a ještě nás tam nechají čas od času zadarmo pár dní měřit.

VIDÍŠ?...

No, vidím... A co má být?

Je neděle 11. listopadu 2018. Do branického kostela přichází skupina nejspíše se prodírající zaplněným prostorem. Průvodci hledají prázdná místa, usazují své svěřence, a bohoslužby mohou začít. Je vidět, že pro návštěvníky nejsou křesťanské bohoslužby žádnou novinkou. Někteří se připojují ke zpěvu písně o Davidovi, který skákal radostí, když muzika hrála. A určitě si živě představují přítomné děti, které po výzvě, aby ukázaly jak David skákal, s výrazným dupáním skáčou do apsidy na nedělníku.

Říkám: „představují si“ – co jim zbývá, když oni ty děti nevidí.

Nedělními bohoslužbami, obědem a zhodnocením skončilo třídní setkání klientů Diakonie – Střediska pro zrakově postižené – které se tentokrát konalo u nás v Braníku, v Evenu. Přijelo asi 30 lidí (ne všichni na celou dobu). Bylo to společenství mezidenominační; účastníci byli ze 6 církví, někteří bez církevní příslušnosti. Přesto (nebo možná právě proto) mezi nimi panovala velice příjemná atmosféra. Věřím, že i náš Even k tomu svou vybaveností také trochu přispěl. Ovšem, když se na odpolední program nahnuli další zájemci, bylo v něm trochu těsno.

Program má už tradičně stejné složení:

v pátek – zahajovací pobožnost (far. J. Ort – ČCE)

v sobotu – dopoledne: biblický výklad (far. Alena Procházková – ECM)

odpoledne: vzdělávací program (tentokrát promítání obrázků
a informace o indiánské rezervaci v Utahu – far. Jana
Křížová – ECM)

večer: hudebně literární program (hudeb. skup. ECM Praha 2
a texty účastníků)

v neděli – účast na bohoslužbách místního sboru (19 účastníků setkání)

Dle informací vedoucí střediska, sestry Jany Červeňákové, vznikla setkání v 80. letech minulého století ve sboru ČCE v Hronově (br. far. Jaromír Strádal st.) Od roku 1990 se konají dvakrát ročně ve sborech různých církví a na různých místech v ČR, většinou v Praze.

Obdivuji sestru Červeňákovou, že opakovaně a obětavě organizuje tato setkání, i jejího manžela a dceru, kteří jí pomáhají. Děkuji jí za podklady pro tento článek.

Vidíš?... No, vidím... A co má být?

To, že vidíš, není samozřejmost. Děkuji za tento dar. A pros za ty, kdo ho nemají.

RČ

POSLYŠTE PŘÍBĚH:

Toho dne spatřil Satan Noema jak se chystá vysadit vinici. Vezmi si mne za společníka, řekl. Noe souhlasil. Tehdy Satan přivedl ovci, lva, vepře a opici a zabil je a pohřbil pod vinicí. Jejich krev se smísila s vínem. Proto jsou účinky vína tak různorodé. Vypijte sklenku vína a budete mírní jak beránci. Vypijte dvě a budete silní jak lev. Vypijte tři a budete směšní jak opice. Hodte do sebe čtyři a budete odporní jak vepř.

Elie Wiesel

Se zaujetím jsem sledovala výklad sestry farářky Aleny Procházkové o osudech Noeho podle 6.–9. kapitoly Genesis. *Z myšlenek: Bůh není Bohem zkázy, stále se nám snaží pomáhat. Zlo si děláme my svoji neposlušností. Archa pro nás je Kristův kříž.*

Malá ukážka z knížky Elie Wiesela *Příběhy o důvěře* se líbila snad všem.

Na odpoledním povídání sestry farářky Jany Křížové o návštěvě rezervace Navajo v Utahu se počet posluchačů mnohonásobně zvětšil, bylo opravdu hodně zajímavého vidět i slyšet.

Stejně jako na minulých setkáních jsem obdivovala plodnou diskusi nevidomých posluchačů. Ti, na rozdíl od nás vidomých, jsou vidoucí. Měli bychom se to od nich učit.

JP

Rybolov

*Zrovna svítalo
když vrátili jsme se
z rybolovu*

*Ani tentokrát
se sítě našich očekávání
nenaplnily
a my
očima víry hledali Mistra*

*Mistr tu býval
vždycky když se prázdné sítě do sebe
beznadějně zapletly
a my
zůstali bez obživy*

*O před' pramice opírá se odliv
zatímco s nebe doběla rozpáleného
padá jasná koule
nemilosrdného slunce
a vysouší mozky
i životodárné hlubiny*

*Nevody se plazí
zatrhávají
o písek bezcitného pobřeží
a naše vesla drhnou
neústupnou mělčinu
s
Kde jsi Bože náš
- vyprahle chrčí hrdla
zatímco duše nalhává
že všechno bude dobré*

*Delicie Nerková
ze sbírky Sepraná košile
(uveřejněno se souhlasem autorky)*

ZNOVUOBJEVENÝ NÁPIS

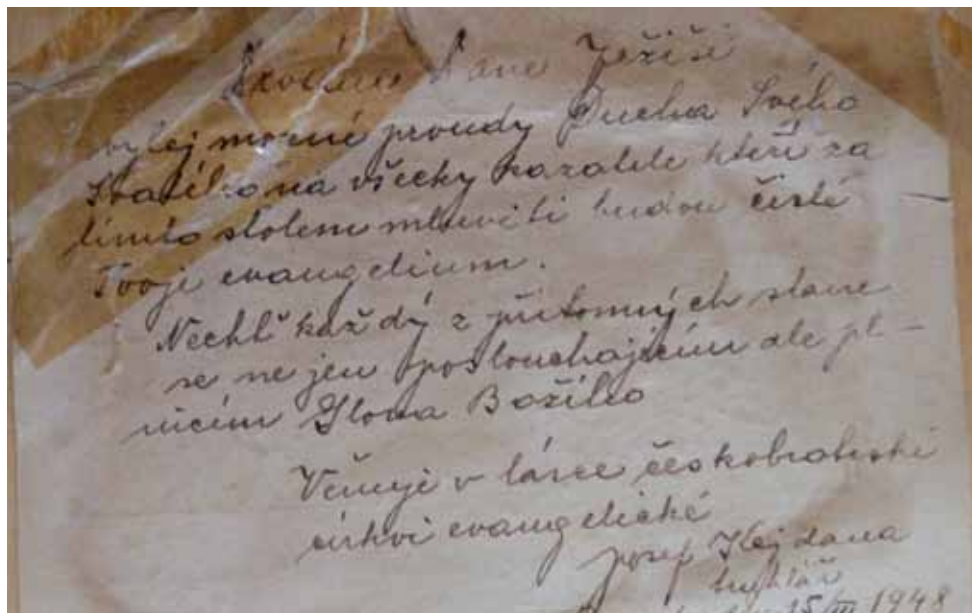
Blíží se termín vánoční hry a s tím spojená stavba pódia, které na čtyři týdny zabere místo stolu Páně. Tak i letos byl stůl přenesen kousek dál a obrácen vzhůru nohama. Přitom si několik lidí s překvapením všimlo nápisu na jeho spodní desce:

**Prosíme, Pane Ježíši,
vylej mocné proudy Ducha svého Svatého na všechny kazatele,
kteří za tímto stolem mluvíti budou čisté tvoje evangelium.
Nechť každý z přítomných stane se nejen poslouchajícím,
ale plnícím Slova Božího.**

Věnuje v lásce českobratrské církvi evangelické
Josef Kejdana truhlář.
Braník dne 15/3/1948

Nápis byl návštěvníkům kostela připomenut v době svého vzniku – v roce 1948, v časopisu Brána v roce 1998 a nyní – v roce 2018.

Nechť přání, vyslovené před sedmdesáti lety, platí i dnes a v letech přštích.
RČ

RODINNÝ BETLÉM

Při prohledávání obrázků betlému, které by se hodily na přední stránku prosincové Brány, jsem si vzpomněla na svoje betlémký.

První betlémek, který jsme si pořídili byl malinkatý. Dvě slaměné postavičky, jesličky s Ježíškem, trocha suché trávy... to celé v kokosové skořápce.* Byly to první Vánoce strávené v Praze s Honzou a byly drobné kompletně. Zapomněla jsem na stromek a den před Štědrým dnem nebyl téměř žádný. Jako zázrakem jsem našla malinkatý stromček ne větší než 20 centimetrů, který se krčil v květinářství. Unesl jen drobátko ozdob, ale i přes to všechno byl krásný a drobný betlémek skvěle doplňoval. Vždycky jsem preferovala takzvané „drobné a veselé“, kdy není zapotřebí velikých a drahých darů. Vždyť ke štěstí stačí, když je rodina pohromadě. Proto jsem se rozhodla zařadit fotku našich drobných Vánoč na úvodní stránku.

K našim prvním „manželským“ Vánocům jsme dostali od rodičů velký betlém. Nebyl to žádný papírový betlém na „dodo“ (dodělej doma), ale krásný betlém z malovaného dřeva podle předlohy Jiřího Trnky. Byl to symbolický dar, který mě upřímně dojal. Jako „nová rodina“ jsme dostali rodinný betlém, který vydrží mnoho let, pokud bude před dětmi či zvířectvem dostatečně bráněn.

Upřímně se těším, až ho pod našim stromkem složíme. Navíc i stromek máme ve větší verzi, takže pomalinku „rosteme“ do klasických rozměrů Vánoč a věřím, že si je užijeme ve zdraví a radosti.

Ať už máte Vánoce drobné, velké, tradiční nebo moderní, přeji Vám, abyste je strávili v radosti a pohodě.

KW

*) na titulní straně

OBRÁCENÝ ADVENTNÍ KALENDÁŘ

Všichni známe adventní kalendáře, kupované i ručně vyráběné. Zkusme si představit opak. Místo toho, abychom každý den něco malého dostali, než nastane velký den „Š“, můžeme něco malého (nebo i většího) darovat my. Dětské domovy, různé charity, neziskové organizace, ti všichni jsou vděční za sebemenší pomoc, kterou jim poskytneme. Nemusí jít o peníze, sami přece víme, že do necek v předsáli našeho kostela patří věci denní potřeby.

Každá věc, kterou už nepotřebujeme nebo nepoužíváme, může najít nový domov. Neznám domácnost, ve které by se před Vánocemi neuklízelo nebo alespoň netřídilo to, co se ještě používá a co už ne. Jedna věc odložená pro ostatní může rozzářit den člověku, který jí potřebuje víc než my. Úklidem v domě uklízíme i v sobě, a když tím pomůžeme ostatním, o to krásnější Vánoce můžeme mít.

Mnoho organizací začíná aktivně podporovat Obrácený adventní kalendář a propagují jej, co to jde. Vánoce jsou svátky naděje a rozdávání radosti k nim patří bez ohledu na to, zda radost činíme svým blízkým či neznámým lidem. ■

WEBOVÁ ADRESA PRO INSPIRACI:
www.ekovanoce.cz/kam-s-nevhodnymi-darky-nebo-starymi-vecmi

MARULKA HRBKOVÁ, ÚNOR 2017

(pokračování z minulého čísla)

■ *Marulko, řekni nám o té epidemii skvrnitého tyfu.*

Tak to když přišli pacienti z koncentračních táborů, tak první šli do koupelny. My jsme měli – říkali jsme tomu kuprex, co to bylo za sajrajt já nevím a měli jsme v tom štětku na vápno a každého jsme natřeli od hlavy k patě.

■ *Vápnem?*

Ano, vápnem, protože oni měli tělní vší. No a jeden lékař a naše vrchní sestra, oba dostali skvrnitý tyfus. No a tak tam v nemocnici udělali karanténu. A my, co jsme měli službu, jsme tam museli zůstat. Děvčata, co byly v kuchyni, k nám nechtěly jít, aby se nenakazily, a tak vždycky přivezli takový veliký hrnce – termo, a my jsme si to odnosili na tu internu. Já sloužila v přízemí, ale byly tam dvě patra a nebyl výtah. Takže my jsme v přízemí na interně vždycky nafasovali všechny ty případy ležící, aby je netahali nahoru.

■ *Jak dlouho ta karanténa trvala?*

3 týdny. Takže 3 týdny pacienti i zaměstnanci byli zavření na tom oddělení. Tenkrát přišlo nějaké sérum ze Švédska a tak nás očkovali proti skvrnivce, takže víc lidí se nerozstalo, ale všichni pacienti tam museli ty tři týdny zůstat.

Ale horší bylo. Děvčata, že tam leželi pacienti, kteří měli žloutenku a leželi mezi normálními pacienty, to se tenkrát nevědělo, že žloutenka je infekční. Já jsem potom později sloužila na operačním sále na otorinolaryngologii a do-

stala jsem žloutenku a skončila jsem na infekci. Přišla tam za mnou druhá instrumentářka a protože jsme na sále byly čtyři, tak se úplně rozsypal operační sál. No a pak jsme tam potkaly našeho pana doktora a ptaly jsme se ho, co tu dělá. A on říkal: *Já mám taky infekční žloutenku.* My jsme měly stejný kontakt. A tak se pátralo po pacientech, kteří tam byli a nic, nic se nenašlo. A pak za pár měsíců – to už jsem sloužila – přišel pacient a říkal: já jsem od vás přišel po tý operaci – oni mu dělali trepanaci vnitřního ucha – protože nebyl penicilín, tak se dělala každý den trepanace, to se udělával takovej kanálek tady za uchem, vydrénovalo se to, no ale to se musela dát narkóza. No a narkóza se dávala ombredanem, jestli víte, co to je. *Ne, to nevíme.* To byl takový čumáček, bylo to několik vrstev tylu nebo mulu a na to se přímo ze skleničky kapal éter. A musela být jedna sestra, která trvale sledovala, aby se nerozšířovaly zorničky.

■ *A to bylo v těch 50. letech, už na chirurgii?*

Ano. Já jsem přešla z interny na chirurgii už jako staniční. Jedna sestřička se tam provdala a tak se uvolnilo místo. A my jsme chodili s lékaři společně na stravu do jídelny a asi se nějak mezi sebou domluvili, asi jsem se jim líbila.

■ *To asi nemusely být nějaké zkoušky, prostě jsi se jim líbila, tak si tě vybrali jako staniční. A jak dlouho jsi dělala staniční?*

Dva roky. Ta původní sestřička se za dva roky rozvedla a vrátila se zpátky.

No a potom profesor Kotyza chtěl, abych šla zase na operační sál. A tam jsem byla asi půldruhýho roku jako instrumentářka.

■ *Za jak dlouho ses naučila to instrumentarium?*

Velice brzy, protože nebyla žádná jiná možnost, protože oni mě do toho vždycky hodili. Já jsem ale hlavně dávala narkózy. To byl tříposchodový pavilon, dole bylo ORL, to byly ambulance. Nahore bylo ORL s operačním sálem a nad tím bylo zubní. A jednou přišel doktor ze zubního a říkal, Marulo, nešla by ses se mnou podívat do sklepa? Tam prý je spousta věcí z Unry. No, a jestli by tam něco nebylo pro nás. On uměl dobře anglicky. To já bych tam nebyla vůbec nic platná, protože jsem to v životě neviděla. No a tam vám byl takovej aparát a to byl polní narkotizační přístroj a jmenovalo se to Vaporizér. To byl takovej bubínek a do toho se nalil 1 litr vařící vody. A tam byl graduovanej váleček a do toho se nalil éter a bylo to připojený rovnou na kyslík a na automatické měření krevního tlaku. My jsme měřili tlak ručně, protože jsme k tomu neměli ostatní aparáty. Zajímavý vám bylo, že když jsem používala ten ombredan – ten čumáček, tak jsem spotřebovala na takovou operaci skoro 100g éteru. Přes tenhle Vaporizér jsem spo-

třebovala tak padesátku. Takže to byla velice malá spotřeba toho éteru. Takže ten pacient toho dostal méně, pochopitelně. A při tom spali, tam nebylo potřeba nějaká hluboká narkóza. To stačilo, když ten pacient jen spal a necítil. Ale nemuselo se vyřadit břišní dýchání.

■ *A když jste předtím kapali éter na ty čteverečky – ombredam – nenadýchali jste se toho taky vy? Vždyť to se muselo vypařovat i do okolí.*

My jsme si už na to zvykli. Ale nestalo se, že bychom usnuli.

Když jsme ten vaporizér našli v tom sklepě, vynesli jsme ho nahoru, já ho umyla. A doktor Jánský říkal doktorovi Raškovi – to byl potom budoucí primář v Klatovech na ORL – a on říkal, hele, Marula by to na tobě zkusila. No, já mám noční a kdyby se něco stalo, tak co tu budou dělat. *(velký smích tazatelek)* A jsem říkala: *Pane doktore helejdte, víte, že já jsem opatrněj člověk, já to zkusím, jenom takovej rauš.* No a on se za chvílinku probudil a říkal. *No prima! Zítřa to předvedeme profesorovi. No máme operaci, tak to zkusíme.* Napsaná jsem byla já, jako narkotizér. Tenkrát v tý době vám to byla strašná výhoda tím, že ten pacient byl napojený na kyslík, kysličník dusný tam byl a to se automaticky dalo dohromady. Když jsme před tím používali ten ombredan, tak co se dalo dělat, rozšiřovaly se zorničky, tak se přestalo kapat no a... to byly počátky krušný.

pokračování příště
sepsala Markéta Pospíšilová

VÍTEJTE, MALIČČÍ!

KLÁRKA KOLÁŘOVÁ

Ondřeji a Báře Kolářovým se 21. listopadu narodila Klárka.

DORIAN PINC

Danieli a Katce Pincovým se 26. listopadu narodil Dorian.

Radujeme se z jejich příchodu na svět a přejeme jim i jejich rodičům radostný život v Boží lásce. ■

AKCE DOROSTU PROSINEC 2018

Mikulášský dorost (7. prosince 15.30–18.00)

Na programu budou deskovky s biblickou tématikou a spousta odměn!!

Vánoční dorost (14. prosince 15.30–18.30)

Pro mladší a starší dorost zvláště schůzka plná překvapení!! ☺

POZNÁMKY POZDNÍHO PŘÍCHOZÍHO

Poznámka personální čili nultá: Následující poznámky jsou ryze subjektivní. Vycházejí ze zkušenosti někoho, kdo se celý dospělý život zabývá dějinami křesťanstva českého i evropského. Ze zkušenosti někoho, kdo je celý dospělý život členem římskokatolické církve; kdo se – zprvu k vlastnímu překvapení – stále častěji ocital na různých akcích Českobratrské církve evangelické; kdo posléze začal prostředím ČCE cíleně poznávat, doslova od kazatelské stanice ve Františkových Lázních po sbor v Hrubé Vrbce; a kdo posléze do ČCE sám vstoupil, ponechávaje si současně – jak to řády ČCE umožňují – členství římskokatolické. Z této pozice „dělníka jedenácté hodiny“ by si věru netroufl vyslovovat nějaké úsudky, natož soudy. Pořadatelé této knihy si však výslovně přáli právě takovýto „pohled zvnějšku“, či „pohled zkraje“. Zde tedy jest.

1) ČCE je jediná z českých denominací, která disponuje dostatečným „nova et vetera“, „novým a starým“. Dostatečně stará je totiž její tradice, její ukotvení v dějinách českého národa i celého evropského křesťanstva, a dostatečně věčná je její komunikace s novým, tedy s novými časy, ať již je zveme moderními, postmoderními, či jakými. Jiné denominace buď příliš žijí minulostí a svým

zápasem proti „novému“ – nebo vznikly z ducha a stylu nové doby, ale nevědí, co si počít s minulostí.

- 2) ČCE skýtá prostředí přátelské a vstřícné. Řeší věci podstatné, tedy ty Boží a lidské, nikoliv ty nepodstatné, tedy „věci firmy“. Církev je tu opravdu jen prostředkem a „prostředím“, nikoliv cílem, natož objektem k uctívání.
- 3) ČCE obstála ve společenské krizi posledních let. Zatímco nemalá část římskokatolického prostředí nejenže se nebránila tendencím zpochybňovat otevřenou společnost, ale ještě se snaží skrze ně ohřívat své vlastní staré předsudky a nenávisti – ČCE jasně stojí na straně společnosti otevřené a slušné.
- 4) ČCE se však příliš spoléhá na své tradiční struktury, tedy na „evangelické velkorodiny“. K oné otevřené společnosti patří i skutečnost, že názory a hodnoty, tedy i víra, se sdílejí a předávají neméně účinně, ba účinněji všemi možnými jinými způsoby.
- 5) ČCE má v české společnosti daleko větší potenciál, než jaký odpovídá jejímu současnému stavu početnímu i její (ne)viditelnosti ve veřejném, zvláště mediálním prostoru. ČCE by mohla být víc, než jednou z řady denominací. Mohla by být integračním prostorem všeho nekonzervativního, neklerikálního, nefundamentalistického křesťanstva napříč denominacemi i mimo denominace.
- 6) ČCE by ovšem měla znovu a šířeji promyslet svá „vetera“. „Vetera“, tedy tradice, přece v jejím případě neznamenají jen prvotní křesťanstvo a reformaci, ale také mystická i sociální hnutí středověku i raního novověku, křesťanské osvícenství 18. století, angažmá moderních křesťanů proti autoritářským (nejen proti totalitním) režimům a vůbec kontinuální proud křesťanství jiného-než-mocenského, jiného-než-institučního.
- 7) ČCE by taktéž měla daleko radikálněji konat svá „nova“, tedy své angažmá v tomto světě. Měla by se hlasitěji vyslovovat ke společenským otázkám. Měla by odložit zdvořilost ve vztahu ke konzervativním, klerikálním a fundamentalistickým proudům a být schopna říci důrazně: My jsme jiní (A zde jeden konkrétní příklad: Už by se nemělo stát, že představitel ČCE kráčí v první řadě „pochodu pro život“, který má sice pěkný název, ale šeredné, totiž ultrapravicové politické konotace).
- 8) ČCE by se měla obrátit ke všem těm, kdo trpí v prostředí konzervativním a klerikálním, a říci jim: „Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtěženi břemeny, a já vám dám odpočinout.“

M. C. Putna

převzato z časopisu *Protestant*, 8. číslo roku 2018

KONTAKTNÍ INFORMACE

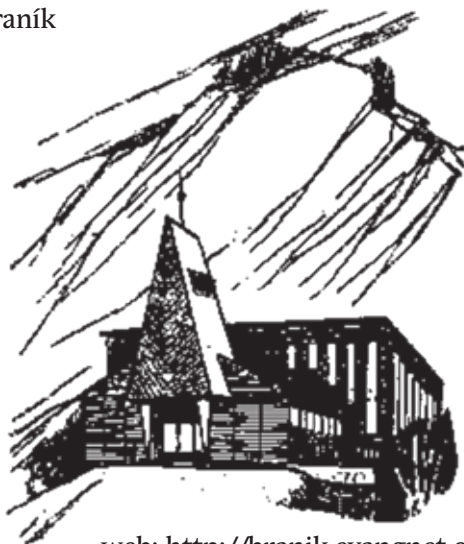
ÚŘEDNÍ HODINY FARÁŘE JAROSLAVA F. PECHARA
úterý 14.00–17.00, jinak po předchozí domluvě

SBOR ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ
Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4-Braník
Telefon: 244 461 037
E-mail: branik@evangnet.cz

ČÍSLO ÚČTU: I35027438/0300

Variabilní symboly:
111 křesťanská služba
222 salár
333 dar
444 Jeronýmova jednota
555 nepálský student
888 rekonstrukce kostela (plyn...)
999 úpravy sálku a zahrady pro děti

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM
na 2. straně časopisu

web: <http://branik.evangnet.cz>

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXIV. ročník, číslo 12/prosinec 2018

Vychází každou 1. neděli v měsíci

Redakce: Katka Winkelhöferová, Jarka Pecharová

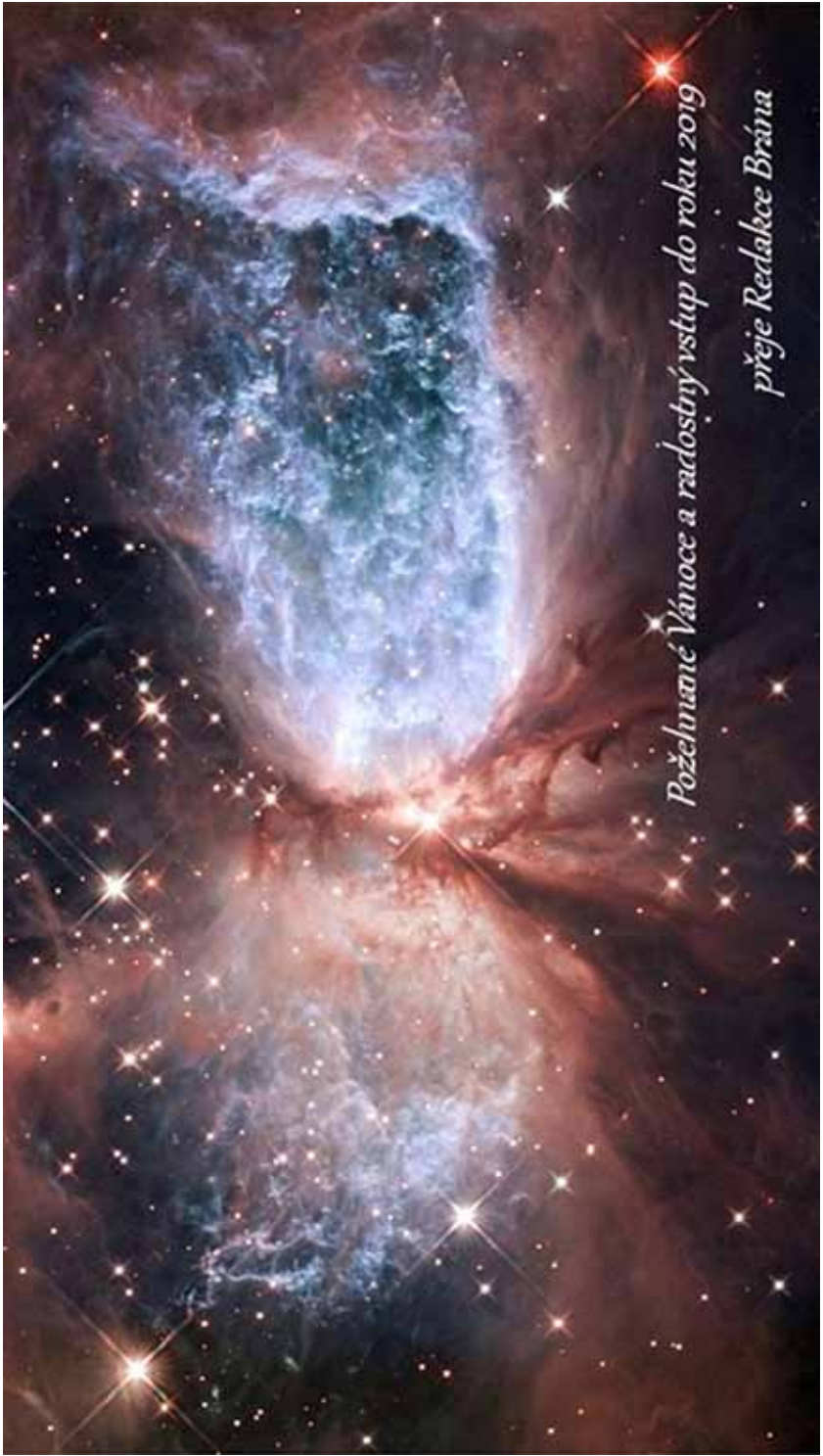
Redakční rada: Jiří Holý, Jaroslav F. Pechar

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz

Archiv časopisu: <http://branik.evangnet.cz/brana.php>

Redakční uzávěrka časopisu je poslední neděle v měsíci,
příspěvky posílejte e-mailem: branickabrana@gmail.com.

Autorům děkujeme za články i fotografie.

Požehnané Vánoce a radostný vstup do roku 2019

přeje Redakce Brána